

ikke har været just almindelig Skik, det er jo et Tegn paa bedre Tider. Men den Stemning, hvori den høitærede Minister var, den Tone, hvori han talte, godtgjør jo yderligere, at vi ere komne ind i andre Forbandede, nærmere Havnen, nærmere Afgjørelsen, end vi før have været. Den ærede Minister talte efter min Opfattelse meget sejrssikker, og jeg nægter heller ikke, at han har Grunddertil, og har vist meget bedre Grunddertil, end jeg kjender. Det er jo af denne Finantslovsbehandling klart, at det meget store Flertal af denne Forsamling er fuldstændig enigt med Ministeren og den øvrige Regjering i at arbejde hen til Forstaaelse med ham, Forslig med ham om en Finantslov, en Finantslov vover jeg at sige, naaget Ministeren synes egentlig ikke at ynde dette Udtryk. Ministeren yttrede nemlig i Dag, at Finantsloven skal være et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, og jeg lagde Mærke til, at da han forelagde Finantsloven, sagde han ikke: „dette Finantslovsforslag“, men han sagde, at han fremlagde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter. Det er en Forandring af Udtryk, som forresten er betegnende for Ministerens Opfattelse af § 48. Det har tidligere været omtalt, men jeg kan ikke nægte mig den Fornuelse at gjøre opmærksom paa det, naar det fremkommer. § 48 siger ingenlunde, at Finantslovsforslaget er et Overflag, men at Finantslovsforslaget skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter; den kan indeholde mange andre Ting, Regler for Administrationen, Bestemmelser og Betingelser, men skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, hvilket det som bekendt langt fra gjør, for saa vidt man ved Statskassens forstaaer det, som Lovgivningen har Raadighed over; men der er en væsentlig Forskjel paa Sprogbrugen, naar Ministeren er naaet ned til at „forelægge et Overflag“ i Stedet for et Finantslovsforslag og altsaa betegne Finantslovsforslaget som et Overflag, hvorom der ikke staar noget i Grundloven. Men det er den samme Hviagtelse, vi møde paa alle Punkter for Bevillingsretten, og for §§ 48 og 49 i Grundloven, der efter min Formening gjør sig gjældende ogsaa ved disse Udtryk. Ministeren yttrede som noget Selvfølgeligt, han ikke vilde omtale, at han stod paa Grundlovens Grund, indenfor Grundloven. Jeg forstaaer nu ikke, at han kan rime det sammen med, hvad den ærede Kultusminister selv mener, at han sagde. Kultusministeren mener, at han har sagt, at man stod langt udenfor Grundlovens Forudsætninger, og hans Kollega, Konsejlspræsidenten, mener,

han staar indenfor Grundloven. Nu vil jeg til den ærede Kultusminister sige, at naar jeg har citeret hans Ord saaledes, at han erkjender, at Ministeriet staar, eller at vi staa langt udenfor Grundlovens Grundsætninger, er Citatet taget af „Dagens Nyheder“, som Referat, officielt Referat (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [Scavenius]: Officielt, nei!). Ja, det vil sige, jeg opfatter nu for det Første „Dagens Nyheder“ som et Regjeringsorgan med særligt Henblik paa den ærede Minister, og Citatet staar dernæst i Tidenden for den Forening, i hvilken den ærede Minister talte. Der staar „Grundsætninger“, og det staar ogsaa saaledes citeret, og jeg har ikke nogen sinde før set det benægtet. Jeg skal indrømme, der staar bagefter: „men det er Benstres Skyld“, men det forandrer ikke selve Kjendsgjeringen. Hvorledes det nu kan være Benstres Skyld, at Ministeriet staar langt udenfor Grundlovens „Grundsætninger“ — efter det Blad at dømme — indser jeg ikke. Smidterid, naar der ligger en Forfeelse deri, at Ministeriet er kommet udenfor Grundlovens Grundsætninger eller Forudsætninger — lad mig nu bruge Ordet „Forudsætning“ i Dag, efter hvad Ministeren har udtalt, det er mærkeligt, at det ikke er blevet forklaret før — naar der, siger jeg, ligger en Forfeelse deri — jeg bruger det mildeste Udtryk, som Sproget kjender, for det Tilfælde — saa begriber jeg ikke, at Ministeriet overhovedet kan skyde Skylden over paa andre Folk for, at de begaa denne Forsyndelse. Hvad om En og Anden, der har begaaet Forsyndelse mod Straffeloven, meldte i Retten, at det var den og den Andens Skyld; mon han ikke fik Straf alligevel? Jeg er tilbøielig til at tro det. Men faktisk kan det da ikke være Benstres Skyld, thi det vide vi jo Alle, at saa rørige ere Ministrene, at de ikke ere fastbundne til deres Pladser; man har dog i den øvrige Verden, ogsaa her til Lands, i alt Fald for den 11te Juni 1875, kjendt, at Ministre kunne gaa, forlade deres Plads, og efter den ærede Ministers eget Udtryk har jo Ministrene erkjendt, at de vare komne udenfor Grundlovens Forudsætninger, men de blive alligevel paa deres Plads. Jeg spørger derfor: Hvorledes kan det rimes med den ærede Finantsministers Forklaring om, at han staar paa Grundloven. Den ærede Minister har underskrevet Grundloven, men han har ganske vist ikke kunnet underskrive den Forstaaelse, at Bevillingsretten laa i et Ministeriums Lomme. Men saaledes er der praktiseret Politisk af dette Ministerium indtil dette Øieblik, og det staar den ærede